

være blevet konstateret, at vi sammen med dem ønskede, at den høje Regjering skulde gaa sin Vej, og at vi derigjennem kunde komme ind paa en rigtig Vej. Jeg har ikke kunnet opfatte det ærede Medlems Ytringer paa anden Maade, og jeg tror ogsaa, at det var hans Mening. (Stemmer: Ja!) At saa det ærede Medlem ved Siden deraf erklærede, at Regjeringen naturligvis maatte til Syvende og Sidst bære Ansvar, efter som den blev fiddende, er naturligt, og derom behøvedes ingen videre Bemærkning. Men det ærede Medlem synes dog fuldstændig at have glemt, at naar der fra hans og hans Meningsfællers Side under vore Forhandlinger — jeg er nødt til at omtale det, da det ærede Medlem har begyndt derpaa — under vore Forhandlinger fra hans og hans Benneres Side er fremkommet Forlangender, der gaa i den Retning, saa ere de altid blevne tilbageviste. Vi have altid negtet at deltage i den Art af Attaquer, jeg kan ikke bruge det Udtryk, jeg egentlig tænker paa, thi det vilde maaske ikke være parlamentarisk. Det ærede Medlem kan heller ikke undre sig over, at vi ikke have villet det, thi for det Første have vi ikke i og for sig havt nogen Grund til at ønske, at den høje Regjering skulde gaa sin Vej, men dernæst kunde vi, selv om et saadant Ønske skulde være opkommet hos os, selvfølgelig ikke gaa sammen med de Herrer paa en saadan Maade, thi deri vilde have ligget en fuldstændig Underkendelse af hele den Politik, vi have ført i de senere Aar. Der vilde i Virkeligheden deri have ligget en Anerkendelse af de Herrer's parlamentariske System, og en saadan skulde de ikke faae fra os. Hvad er det, der bliver opstillet som Betingelse for, at en Regjering kan føre Landet fremad paa en heldig Maade? Der opstilles to Betingelser; den første er den, at Regjeringen skal vise sig faktisk i Stand til at bringe Landet fremad ved Reformlove o. s. v. Men nu vil Enhver let se, at, dersom denne Betingelse skal forstaaes paa den Maade, som blev fremhævet af det ærede Medlem, saa vil det være den letteste Sag af Verden i Virkeligheden at faae gennemført Folkethingsparlamentarismen. Man siger det ikke, men man handler alligevel saaledes, at, hvis Regjeringen vilde høre sig derved, saa var dermed Folkethingsparlamentarismen indført; thi naar en Majoritet her i Folkethinget sætter sig paa det Standpunkt, at den siger, vi ville ikke vedtage Reformlove, ikke fordi vi ere uenige i Enkelthederne med Regjeringen, — thi saa er det naturligt, at man forandrer Lovene igjennem Forhandlinger med Landsthinget, og i Fællesudvalg søger at faae Noget ud deraf, det kan man ikke sige Noget til — men vi ville i og for sig ikke foretage Reformier i Almindelighed af større Betydning, fordi der sidder en Regjering, som vi ere Modstandere af, saa have vi Folkethingsparlamentarismen, hvis Regjeringen viger. Den anden Betingelse for en saadan Regjering, som man i

det Hele kunde forhandle med, var den, at Regjeringen stod paa lovlig Grund, og den nuværende Regjering havde ved at udfæde den foreløbige Lov af 12te April 1877 noksom vist, at den ikke stod paa lovlig Grund, altsaa kunde man ikke forhandle med den. Men der vil dog det ærede Medlem meget let se, at hans Argumentation bestaar i at forudsætte, hvad han skulde bevise. Han gaar ud fra den Forudsætning, at den foreløbige Lov af 12te April er ulovlig, at den er stridende mod vor Grundlov, altsaa staar Regjeringen ikke paa lovlig Grund, men da der nu gives andre Anskuelser, nemlig at den foreløbige Lov af 12te April 1877 paa ingen Maade strider mod Grundloven, saa vil det ærede Medlem vistnok indvømme mig, at hans Argumentation lider af en meget væsentlig Mangel. Men ogsaa her kommer jeg tilbage til det Samme; hvis virkelig en Majoritet her i Thinget havde det i sin Magt ubetinget og uden Hensyn at hindre en Regjering i at regjere ved ikke at vedtage Finantsloven, saa havde vi ogsaa derigjennem det parlamentariske System. Hvorledes tro saa de Herrer, at vi kunne være enige med dem i, at vi skulle anerkende den Sætning, som det ærede Medlem har opstillet? Det kunne vi paa ingen Maade. Vi kunne være enige med ham i, at saadanne foreløbige Love ere i høj Grad uheldige, at det er høist sørgeligt, at det skal komme dertil, men fra vort Standpunkt erklære vi, at man skal undersøge, hvis Skylden er for deres Fremkomst. Det nytter kun lidt, det har Intet at sige, at man udtaler, at de ere ulovlige. Intet er ligegyldigere end den Slags Udtalelser, men hvad det kommer an paa, er, hvem der bærer Skylden for deres Fremkomst. Det have vi forhandlet om ofte, og derom ere vi i høj Grad uenige, thi vi fra vor Side erklære, at Majoriteten her i Thinget har Skylden, saa godt som ene Skylden derfor (Stemmer: Det er der Ingen, der tror!). Ja, jeg haaber, de Herrer ville tillade mig, at, naar jeg siger det, saa tror jeg det, saa er jeg En af dem, der tror det. Der er et Punkt, hvori jeg er enig med det ærede Medlem, og det er, at under vore meget betænkelige Forhold lige overfor Udlandet vilde det være høist heldigt, om vi lidt mindre reve os selv op i indre Stridigheder. Det vilde være meget glædeligt, men ogsaa der maa jeg sige, at Majoriteten i saa Henseende maa gaa foran. Hvis de Herrer i Anledning af og begrundet paa, at vi staa i et betænkeligt Forhold til Udlandet for Diebliffet, vilde gaa bort, i alt Fald foreløbig, fra deres parlamentariske Fordring, fra den parlamentariske Kamp, som det ærede Medlem nu sagde ogsaa fra hans Side skulde begynde forfra, saa tror jeg, at de i alt Fald vilde opnaa den almindelige Anerkendelse, at de virkelig havde gjort noget Patriotisk, virkelig havde gjort noget i Sandhed Fædrelandskærligt. Men vi maa ganske overlade til dem selv, hvorledes de betragte den Sag. Hermed har jeg tilladt mig at komme